

1.

Jsem přesvědčená, že za správných okolností dokáže zabít skoro každý, pokud má dostatečnou motivaci. Otázka zní, dospěla jsem já k onomu okamžiku? Určitě. Protože mám dojem, že v poslední době uvažuji trochu jinak.

Je minuta po půlnoci. Za dva dny bude třetího listopadu. Dva dny. Tak dospěla jsem k tomu okamžiku?

Cosi se pohybuje. Není to voda kolem mě, ta se zdá být zamrzlá, ale odraz ptáka. Nemusím ani zvedat hlavu, abych viděla, že je to obrovský buňák. Mohutní tvorové připomínající prehistorické příšery s bezmála dvoumetrovým rozpětím křídel a ohromnými zahnutými zobany často zavítají na loď, hlavně když vyplouvám v noci, a drží se mnou krok bez ohledu na to, jak daleko vyjíždím nebo jak rychle pluji.

Teď neřídím. Sedím v kabině a upírám pohled na fotografie svých dvou synů. Zřejmě už na ně takhle zírám delší dobu, protože mě pálí oči. Na chvíli pevně stisknu víčka a pak se přinutím vyhlédnout ven.

V dálce se na pozadí světlejší oblohy černají hory a okolní vody připomínají vzhledem i povrchem staré skleněné zrcadlo. Jsou klidné, tu a tam s kazem, a ne úplně průhledné. Občas se

stává, že na sebe oceán vezme tuhle podobu, která pro něj vůbec není příznačná, jako kdyby vás chtěl na okamžik překvapit, přimět, abyste zapomněli, že vás obklopuje jedno z nejkrutějších, nejbouřlivějších moří na světě.

Kotvím u pobřeží Falklandských ostrovů, nevelkého souostroví jižního Atlantiku, v končinách vzdálených od všeho, na čem záleží, bezvýznamných na světové scéně, v končinách, kterým donedávna téměř nikdo nevěnoval pozornost. A pak se proměnily v odhozenou kost, o kterou svedli boj dva sebestřední političtí psi. Několik krátkých týdnů o nás věděl celý svět. Ta událost se odehrála před deseti lety, a svět brzy zapomněl.

My jsme ale nezapomněli, a Argentina také ne. Dokonce i teď po dvaceti letech od doby, kdy dostala nakládačku, občas argentinská vláda kradmo pošilhává naším směrem. Argentinci tvrdí, že Malvíny patří jim. My říkáme „jděte se vycpat“.

Ne že bychom byli tak nadšení z toho, čím jsme se stali: nákladnou zálibou, jedním z posledních carů britského impéria. Toužíme po nezávislosti, po přijmech, z nichž by bylo možné financovat vlastní obranné složky. Naděje je chabá. A nikdy se necítíme v bezpečí.

Fotografie mých synů už vybledly. Teď to není tak zjevné, ale za denního světla bude Kitova bunda mdlé narůžovělá a Nedovy žluté vysoké boty nevýrazně bělavé.

Měsíc se odráží na hladině tak jasně a dokonale, až se zdá, že snad spadl zcela nepoškozený z oblohy. Leží nedaleko zádi, útlý a tenký jako štěpina dřevěné třísky. Hvězdy jsou poházené kolem jako smetí, jako kdyby je někdo nedbale roztrousil po hladině oceánu. V tomhle vzdáleném koutě jižního Atlantiku neexistuje světelný smog a dnes večer se všechny hvězdy na obloze odrážejí přímo pode mnou. Připadám si obklopená hvězdami. Během mých krátkých pobytů ve velkých městech na severní polokouli, kde jsou hvězdy pouhými tečkami světla, někdy úplně neviditelnými, nebylo těžké zapomenout, ko-